

Arrest

nr. 147 925 van 17 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat S. BOUMAHDHI die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 september 2014 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn dochter van Nederlandse nationaliteit.

1.2. de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 5 januari 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 9 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.09.2014 werd ingediend door:

Naam: F.(...)

Voornaam: H.(...)

Nationaliteit: Afghaanse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is geseind door Nederland omwille van de volgende redenen:

7/c deel u mee dat de heer F.(...) voor onbepaalde tijd gesignaleerd staat omdat hij tot ongewenste vreemdeling is verklaard.

Betrokkene is een onderdaan als bedoeld in artikel 24, tweede lid, onder B van de (EG° verordening nr 1987/2006, van 20 december 2006 (SISU), dat wil zeggen: een onderdaan van een eerde land ten aanzien van wie er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij ernstige misdrijven heeft gepleegd.

Bij beschikking van 9 januari 2006 is de asielaanvraag van betrokkene afgewezen omdat artikel 1F van het vluchtelingenverdrag van toepassing is op betrokkene zoals uit het procedureverloop valt op te maken staat met de uitspraak van de rechtbank te 's' Gravenhaege.

Van 30 maart 2007 (AWB 06/6105) voornoemde beschikking in rechte vast. In vervolg op die procedure kan de staatssecretaris van Justitie gebruik maken van haar bevoegdheid en heeft om ongewenst te verklaren. De bevoegdheid die de staatssecretaris van Justitie heeft om ongewenst te verklaren, betreft een ambtshalve bevoegdheid. Deze toets is in overeenstemming met de inhoud van de brief van 28 november 1997 van de toenmalige staatssecretaris van Justitie gericht aan de tweede kamer (kenmerk 1997-1998, 19637 nr295) waarin staat dat gelet op de geest en strekking van internationale verdragen, personen die van vluchtelingenschap worden uitgesloten op grond van artikel 1F, in voorkomend geval ongewenst worden verklaard. '

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 43, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken :

1° De redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd

Verweerder beroept zich in de motivering van de bestreden beslissing enkel op signalering in het Schengen informatie systeem. Dit verslag stelt echter enkel vast dat verzoeker is uitgesloten van de bescherming van de Conventie van Geneve op grond van artikel 1F van die Conventie. Nergens wordt in het verslag gesteld welke de redenen voor de uitsluiting van verzoeker waren van internationale bescherming op basis van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag.

Verweerder kon er niet rechtmatig van uitgaan dat de ernstige redenen die de Nederlandse overheid toelieten om te veronderstellen dat verzoeker een van de feiten opgesomd in artikel 1F heeft gepleegd, OOK een gedrag uitmaken in de zin van artikel 43, 2° Vw., namelijk een gedrag dat een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker is van mening dat er een verschil is tussen artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag en artikel 43, 2°Vw. Artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag betreft ernstige redenen om te veronderstellen dat iemand een feit heeft gepleegd met het oog op uitsluiting van de bescherming die dit verdrag biedt.

Artikel 1F laat enkel toe om de beschermingswaardigheid van een persoon, die onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag zou vallen, te bepalen.

Het feit dat de Nederlandse asielinstanties artikel 1F toegepast hebben mag geen vrijbrief zijn voor de verweerder om te bepalen of verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, zoals vereist in artikel 43, 2° Vw.

Artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet vereist een gedrag dat een actuele en werkelijke bedreiging inhoudt. Terwijl artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag betrekking hebben op gepleegde feiten die in een compleet verschillend historisch, geografisch en sociaal kader plaatsgevonden hebben.

(...)”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 18 september 2014 te Schoten een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van ascendent van zijn dochter, die Nederlands staatsburger is.

2.4. De gemachtigde van de staatssecretaris besloot dat het recht op verblijf van verzoeker diende te worden geweigerd op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

(...)”

*Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.
(...)"*

2.5. In zijn middel stelt verzoeker in wezen dat er een onderscheid bestaat tussen de uitsluitingsgronden uit artikel 1F van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en de weigeringsgronden uit artikel 43 van de vreemdelingenwet, waardoor de vaststelling dat verzoeker in Nederland van 'het vluchtelingenschap' werd uitgesloten niet automatisch betekent dat zijn gedrag "een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" vormt zoals bedoeld in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

2.6. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij haar beslissing als volgt te verantwoorden:

"Artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

'(...)'

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding stelde vast na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie dat diens asielaanvraag in Nederland bij beschikking d.d. 9 januari 2006 werd afgewezen omdat artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag op hem van toepassing was. Zoals uit het procedureverloop valt op te maken staat met de uitspraak van de rechtbank van 's Gravenhage van 30 maart 2007 (AWB/06/6105) voornoemde beschikking in rechte vast. Verzoeker werd ongewenst verklaard en uitgesloten op grond van artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag.

Gelet op de ernst van de misdrijven waar verzoeker verantwoordelijk voor werd geacht, oordeelde het Bestuur geheel terecht dat het verblijf aan verzoeker diende te worden geweigerd om redenen van openbare orde.

Het loutere feit dat verzoeker het oneens is met de vaststellingen van de Nederlandse autoriteiten, volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is immers niet bevoegd om de herbeoordeling te maken van de beslissing van de Nederlandse asielautoriteiten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat werd onderzocht in welke mate verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving.

Hij kan niet ernstig voorhouden dat geen onderzoek zou zijn gevoerd naar zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de uitsluitingsclausule, zoals vervat in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, bijzonder ernstig zijn.

Het Bestuur heeft uitdrukkelijk gemotiveerd om welke reden verzoeker een actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

"Hoewel feiten die aanleiding geven tot de uitsluitingsclausule zoals vervat in artikel 1F van de Conventie van Genève ongetwijfeld ernstig zijn, dient de verwerende partij om toepassing te maken van artikel 43 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet ook na te gaan of de gepleegde feiten tot gevolg hebben dat dergelijk gedrag nog actueel is en een werkelijke voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving." (R.v.V. nr. 84.730 dd. 16.07.2012)

De verwerende partij laat gelden dat de motieven in de bestreden beslissing betrekking hebben op de specifieke situatie van de verzoeker. Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting bij zijn eerste middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

(...)

Verzoekers bewering dat hij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Bijgevolg heeft het Bestuur binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geheel terecht geoordeeld dat onder geen enkel beding een verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegestaan, gelet op de bijzonder ernstige feiten van openbare orde, dewelke een blijvend actueel en ernstige bedreiging vormen voor de samenleving.

De verwerende partij merkt op dat het Bestuur geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Waar verzoeker verwijst naar de brief d.d. 19 december 2014 waarmee het Bestuur geen rekening zou gehouden hebben, toont hij niet aan in welke mate die brief een andere wending aan de thans voorliggende beslissing zou hebben kunnen geven.

Het Bestuur handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.7. De Raad stelt vast dat artikel 43 van de vreemdelingenwet, zoals onder andere gewijzigd door artikel 33 van de wet van 24 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 10 mei 2007), de omzetting vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 24 april 2007 blijkt dat de Raad van State er in zijn advies had op aangedrongen om artikel 27.2 van de Burgerschapsrichtlijn integraal over te nemen. (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St., 2006-2007, nr. 2845/1, p. 60-63), waardoor de maatregelen die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid worden genomen *“uitsluitend gebaseerd (dienen te) zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene”* en dat dit gedrag *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) vormen”*. Het moet hierbij gaan om een werkelijke bedreiging die niet louter op vermoedens is gestoeld (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313, 2 juli 2009, 12). Daarnaast mag de maatregel niet uitsluitend worden gebaseerd op motieven die door een andere lidstaat zijn aangevoerd ter rechtvaardiging van een beslissing tot verwijdering (cf. HvJ 10 juli 2008, *Ministerul Administrației și Internelor t. Jipa*, nr. C-33/07, §25).

2.8. De verwerende partij beweert in haar nota met opmerkingen dat uit het administratief dossier zou blijken dat wel degelijk zou zijn onderzocht in welke mate verzoeker een gevaar zou vormen voor de samenleving.

2.9. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier enkel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris eind 2013 opmerkte dat verzoeker SIS-geseind was *ter fine* van weigering van toegang door Nederland. Verzoeker bleek nochtans over een blanco strafregister te beschikken en uit mailverkeer bleek ook dat hij onbekend was bij de Veiligheid van de Staat. Begin 2014 liet de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst weten dat verzoekers asielaanvraag in Nederland in 2007 definitief werd afgewezen omdat hij werd uitgesloten op grond van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag en als gevolg daarvan ongewenst werd verklaard. Uit mailverkeer van februari 2014 blijkt echter dat *“de informatie omtrent de reden(en) waarom iemand als 1F'er is aangemerkt, (...) niet zomaar uitgewisseld wordt tussen landen”*. Uit dit alles dient te worden besloten dat het bestuur geen enkele concrete informatie heeft aangaande de ‘gegronde redenen om aan te nemen dat hij ernstige misdrijven heeft gepleegd’. De verwerende partij kan dus niet worden bijgetreden dat zou zijn onderzocht in welke mate verzoeker een gevaar zou vormen voor de samenleving wat vragen doet rijzen betreffende de zorgvuldigheid waarmee het dossier werd behandeld.

2.10. De verwerende partij poneert verder dat verzoeker *“niet dienstig (kan) betwisten dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de uitsluitingsclausule, zoals vervat in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, bijzonder ernstig zijn”*, terwijl ze zelf niet eens over gegevens beschikken om de ernst van deze feiten te kunnen inschatten. De verwerende partij citeert overigens een arrest van de Raad waaruit nogmaals blijkt dat steeds dient te worden nagegaan of *“de gepleegde feiten tot gevolg hebben dat dergelijk gedrag nog actueel is en een werkelijke voldoende ernstige bedreiging vormt voor*

een fundamenteel belang van de samenleving.” De verwerende partij tracht bovendien blijkbaar een omkering van de bewijslast te bewerkstelligen door te stellen dat *“verzoekers bewering dat hij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, (niet) volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen”*. In de beslissing wordt verwezen naar de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, zonder dat er enige informatie beschikbaar is over welke gedragingen van verzoeker het zou gaan. De verwerende partij kan dus hoegenaamd niet worden gevolgd waar zij besluit dat *“het bestuur binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geheel terecht geoordeeld (heeft) dat onder geen enkel beding een verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegestaan, gelet op de bijzonder ernstige feiten van openbare orde, dewelke een blijvend actueel en ernstige bedreiging vormen voor de samenleving.”*

2.11. De bestreden beslissing houdt een miskennis in van artikel 43 van de vreemdelingenwet in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een bespreking van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient dit thans niet verder te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN